

Tlač a informácie

Súdny dvor Európskej únie
TLAČOVÉ KOMUNIKÉ č. 123/11
v Luxemburgu 22. novembra 2011

Rozsudok vo veci C-214/10
KHS AG/Winfried Schulte

Vnútroštátna právna úprava môže stanoviť časové obmedzenie kumulovania nárokov na nevyčerpanú platenú ročnú dovolenku, ktoré boli získané počas obdobia práceneschopnosti

Toto časové obmedzenie však musí výrazne prekračovať dĺžku referenčného obdobia, na ktoré sa vzťahuje

Winfried Schulte, zamestnanec nemeckej spoločnosti KHS AG od roku 1964, podliehal kolektívnej zmluve, podľa ktorej nárok na platenú ročnú dovolenku predstavoval 30 dní v roku. Táto kolektívna zmluva dovoľuje preplatenie nevyčerpanej ročnej dovolenky len v prípade ukončenia pracovného pomeru a stanovuje zánik nároku na platenú ročnú dovolenku, ktorá nebola čerpaná z dôvodu choroby, uplynutím obdobia prenesenia dovolenky v dĺžke pätnásť mesiacov od skončenia referenčného obdobia (kalendárneho roka).

V roku 2002 W. Schulte utrpel infarkt, v dôsledku ktorého bol ťažko zdravotne postihnutý a práceneschopný. Začal poberať dôchodok z dôvodu úplnej straty schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť, pričom ho poberal do augusta 2008, keď sa jeho pracovný pomer so spoločnosťou KHS ukončil.

V roku 2009 podal W. Schulte na nemecký vnútroštátny súd žalobu o peňažnú náhradu za platené ročné dovolenky, ktoré nevyčerpal v rokoch 2006, 2007 a 2008. Keďže sa nachádzal na nemocenskej dovolenke počas všetkých referenčných období, bol zbavený možnosti uplatniť si svoj nárok na platenú ročnú dovolenku.

Landesarbeitsgericht Hamm (Krajinský pracovný súd v Hamme, Nemecko), ktorý rozhodoval o odvolaní, konštatoval, že podľa nemeckej vnútroštátnej právnej úpravy a kolektívnej zmluvy nárok na dovolenku za rok 2006 zanikol z dôvodu uplynutia obdobia prenesenia dovolenky. Za týchto okolností sa vnútroštátny súd pýta na zlučiteľnosť vnútroštátnej právnej úpravy alebo vnútroštátnej praxe, ktoré stanovujú časové obmedzenie prenesenia nárokov na platenú ročnú dovolenku z dôvodu práceneschopnosti, so smernicou o organizácii pracovného času¹.

V dnes vydanom rozsudku Súdny dvor pripomenul svoju judikatúru², podľa ktorej musí byť právo na platenú ročnú dovolenku každého pracovníka považované za mimoriadne dôležitú zásadu sociálneho práva Únie, od ktorej sa nemožno odchyliť a ktorú príslušné vnútroštátne orgány môžu uplatňovať len v hraniciach výslovne vytýčených právom Únie. Súdny dvor zdôraznil, že už skôr rozhodol o tom³, že právne predpisy Únie nebránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá počíta so zánikom nároku na ročnú dovolenku uplynutím referenčného obdobia alebo obdobia prenesenia dovolenky za podmienky, že pracovník mal skutočne možnosť vykonať svoje právo na dovolenku.

Súdny dvor ďalej tvrdí, že za špecifických okolností prejednávaného sporu bude pracovník, ktorý je práceneschopný počas niekoľkých po sebe nasledujúcich referenčných období, oprávnený

¹ Directive 2003/88/CE du Parlement européen et du Conseil, du 4 novembre 2003, concernant certains aspects de l'aménagement du temps de travail (JO L 299, p. 9).

² Arrêt de la Cour du 26 juin 2001, BECTU (C-173/99). Voir aussi CP 21/01.

³ Arrêt de la Cour du 20 janvier 2009, Schultz-Hoff e.a. (C-350/06). Voir aussi CP 04/09.

neobmedzene kumulovať všetky nároky na platenú ročnú dovolenku získané počas obdobia svojej neprítomnosti na pracovisku.

Právo na takéto neobmedzené kumulovanie nárokov na platenú ročnú dovolenku získaných počas obdobia práceneschopnosti by však už nezodpovedalo samotnému účelu práva na platenú ročnú dovolenku. Tento účel je dvojaký, a to jednak umožniť pracovníkovi odpočinúť si od pracovných úloh a jednak poskytnúť mu čas na oddych a zotavenie sa.

Hoci pozitívny účinok platenej ročnej dovolenky na bezpečnosť a zdravie pracovníka sa úplne prejaví, ak sa dovolenka čerpá v roku, na ktorý je určená, teda v práve prebiehajúcim roku, tento čas odpočinku nestráca na svojom význame, ani ak sa čerpá v neskoršom období. Ak by obdobie prenesenia prekročilo určitú časovú hranicu, ročná dovolenka by bola pozbavená pozitívneho účinku na zamestnanca v súvislosti s jej účelom poskytnutia času odpočinku a plnila by iba účel poskytnutia času na oddych a zotavenie sa.

V dôsledku toho s ohľadom na samotný účel nároku na platenú ročnú dovolenku pracovník, ktorý je práceneschopný počas niekoľkých po sebe nasledujúcich rokov, nemôže byť oprávnený neobmedzene kumulovať nároky na platenú ročnú dovolenku získané počas tohto obdobia.

V tomto kontexte Súdny dvor rozhodol, že na to, aby bolo rešpektované právo na platenú ročnú dovolenku, ktorého cieľom je ochrana pracovníka, musí každé obdobie prenesenia dovolenky zohľadňovať špecifickú situáciu, v ktorej sa nachádza pracovník, ktorý je práceneschopný počas niekoľkých po sebe nasledujúcich referenčných období. Uvedené obdobie tak musí pracovníkovi predovšetkým zabezpečiť, že v prípade potreby bude mať k dispozícii čas odpočinku, ktorý bude rozložiteľný, plánovateľný a ktorý bude mať dlhodobu k dispozícii. Okrem toho každé obdobie prenesenia dovolenky musí výrazne prekračovať dĺžku referenčného obdobia, pre ktoré bolo priznané.

Toto obdobie navyše musí rovnako chrániť zamestnávateľa pred nebezpečenstvom neprimeraného kumulovania období neprítomnosti pracovníka na pracovisku a pred nepríjemnosťami, ktoré z toho môžu vyplývať pre organizáciu práce.

Preto sa Súdny dvor domnieva, že obdobie prenesenia dovolenky, ktorého dĺžka v prejednávanej veci je pätnásť mesiacov, možno oprávnene považovať za obdobie, ktoré neodporuje účelu nároku na platenú ročnú dovolenku, keďže zachováva pozitívny účinok na pracovníka v podobe poskytnutia času odpočinku.

V dôsledku toho Súdny dvor odpovedal, že **v prípade pracovníka, ktorý je práceneschopný počas niekoľkých po sebe nasledujúcich referenčných období, právo Únie neodporuje vnútroštátnym ustanoveniam alebo vnútroštátnej praxi, akými sú napríklad kolektívne zmluvy, ktoré obmedzujú kumulovanie nárokov na platenú ročnú dovolenku tým, že stanovujú lehotu pätnástich mesiacov, po ktorej uplynutí nárok na platenú ročnú dovolenku zanikne.**

UPOZORNENIE: Návrh na začatie prejudiciálneho konania umožňuje súdom členských štátov v rámci sporu, ktorý rozhodujú, položiť Súdnemu dvoru otázky o výklade práva Únie alebo o platnosti aktu práva Únie. Súdny dvor nerozhoduje vnútroštátny spor. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby rozhodol právnu vec v súlade s rozhodnutím Súdného dvora. Týmto rozhodnutím sú rovnako viazané ostatné vnútroštátne súdne orgány, na ktoré bol podaný návrh s podobným problémom.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

[Úplné znenie](#) rozsudku sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499